

Premi literari "Carme Ribes" 2009. Les bases

L'IES-SEP Guindàvols, a través del Departament de Llengües, convoca el Premi literari "Carme Ribes".

El gènere és el Conte i el tema "**La igualtat entre sexes**".

Els originals es podran dipositar en una urna que hi haurà a la consergeria del centre fins el dia 10 d'abril.

US ANIMEM A PARTICIPAR-HI.

Les bases:

1. Hi podrà participar qualsevol alumne/a matriculat al centre, dintre de la categoria que li correspongui, i en qualsevol de les dues llengües oficials. També hi haurà la possibilitat de participar en una única categoria per a qui vulgui fer-ho en qualsevol altra llengua que s'estudï al centre.

2. El gènere i el tema seran els següents:

1r i 2n ESO

- Conte il·lustrat
- Tema: La igualtat entre les persones. El personatge central haurà de ser de sexe femení.
- Extensió: un mínim de 30 línies.

3r, 4t, Batxillerat i Cicles formatius:

- Conte
- Tema: La igualtat entre sexes. El personatge central haurà de ser de sexe femení.
- Extensió: de 50 a 100 línies.

Tots els treballs hauran d'estar mecanografiats a màquina o ordinador, a 1,5 espais i amb una lletra del cos 12 o 14, en fulls din A4 i per una sola cara.

El treball durà un sobre, grapat, que portarà a l'exterior el pseudònim de l'autor/a i la categoria; a l'interior hi figuraran les dades personals de l'autor/a.

Els originals es podran dipositar en una urna que hi haurà a la consergeria del centre fins al dia 10 d'abril, en què quedarà tancat el termini de presentació de treballs.

3. Categories:

S'estableixen les següents categories:

- Primer cicle (1r i 2n. ESO)
- Segon cicle (3r i 4t ESO)
- Batxillerat i Cicles formatius

4. Premis i jurat:

Hi haurà per a cadascuna de les categories un únic premi, en metàl·lic, de 100 euros. Si es dóna el cas que en alguna de les categories els treballs presentats no es troben a l'alçada quant a qualitat literària, el premi podrà ser declarat desert.

El lliurament de premis es farà en un acte solemne que se celebrarà el dia de Sant Jordi.

El jurat estarà format per membres de la comunicat educativa i del món de les lletres i el seu veredicté serà inapel·lable.

CONCURS LITERARI CARME RIBES 2009

RECULL DE TEXTOS GUARDONATS

PRIMERA CATEGORIA (1r – 2n ESO)

Primer premi

Diles que soy una niña mayor y que no he llorado...

Anastasia Mendele 2n ESO-B

Un sol resplandeciente coronaba el cielo de aquella preciosa mañana en Cliveland. El Sr. Marshall, vestido con sus mejores galas, esperaba la llegada de los carros de la mercancía que le prometieron sus socios del otro continente. Tenía planes de alta trascendencia para esa gestión quería sacar el máximo provecho de cada unidad. Sonreía para sus adentros: tendría mano de obra para todos sus proyectos y, además, por una ganga. Un gran estruendo le sacó del trance de sus pensamientos: eran sus carros.

El Sr. Marshall organizó a sus trabajadores por habitaciones. Creía que veinte por estancia estaría bien. Los más afortunados, con sacos para protegerse del frío y los demás... mala suerte.

Solo tuvo una dificultad: al parecer una niña se había colado en la embarcación que les traía a América y los insubstanciales de los guardias no se habían dado cuenta cuando los pasaban a los carros. Eso había sido un golpe bajo. ¿Qué haría ahora con aquella fémina de sangre sucia que no servía para trabajar? Al fin pensó que quizás podría encargarse de la limpieza de la casa, así al menos proporcionaría alguna utilidad.

Todo le fue sobre ruedas: sus proyectos prosperaban y él manejaba grandes inversiones que le proveerían de jugosas cantidades. También habían nombrado algunos oficiales que se ocuparan de supervisar la obra mientras él organizaba sus comandas.

Pero uno de aquellos días su tranquilidad fue perturbada. Uno de sus esclavos oficiales, nombrado como nº 312, entró preocupado a su despacho:

¡Señor, señor! Mi hija ha enfermado, tiene mucha fiebre y está delirando. ¡Por favor, ayúdele, se lo ruego!

El Sr. Marshall siguió impasible. En realidad intentaba mantener la calma: ¡Como se le ocurría a un esclavo apestoso de sangre sucia pedir que ayudara a una criatura inmunda que se había metido donde no le pedían! El hombre se lo volvió a pedir y éste, sobrepasando los límites de su autocontrol, les envió a ambos a la calle.

Mientras tanto, la vida de la niña pendía un hilo. Vivían escondidos en una cueva alejada de la ciudad, porque si les veían, sus existencias se reducirían a la suerte de una flor marchita. Pero, al fin y al cabo, eran víctimas de aquel destino por mucho que se escondieran. Ya hacía un par de días que no comía y dormían a la intemperie a merced de un frío mortecino. El hombre sabía que su hija no podría aguantar, pero, aún así le daba esperanzas y le ocultaba la dolorosa verdad. Le explicaba que vendrían unos angelitos y la curarían y la llevaría con sus hermanos y su madre, pero sólo si creía en ellos con todas sus fuerzas y si no lloraba. Le

contaba que la niñas mayores no lloraban i que los angelitos sólo vendrían si la veían alegre, mientras él derramaba lágrimas silenciosas cada hora, que se unía a su pesar com losas de piedra en su espalda. Era consciente de que todo era por culpa del color oscuro de su piel y de su origen, de su lenguaje y de su cultura, o mejor dicho, por culpa de la gente que no lo entendía y que se creía en el derecho de hacer aquello. Personas com el Sr. Marshal, pensó que le salía la fortuna por las orejas y que ni siquiera se dignaba a mover un dedo para salvar la vida de un ser humano. Si fuera su hija se habría levantado de golpe y habría velado por su salud con los mejores médicos de la ciudad. Injusto, pensó, mientras observaba a su hija, enferma y débil, pero con el brillo de esperanza que le provocaba la llegada de los angelitos. No sería capaz de decirle que no existían y que ya no podría salvarse, porque él aún creía en un milagro, algo que les sacara de allí, o que todo resultara haber sido un sueño y que el llanto de su hijo menor le despertara en el amanecer.

Aquella noche fue demasiado fría y la niña ya no podía resistir más. Estava medio inconsciente y su padre, desesperado, le pedía que hablara, que no dejara de hablarle:

-Pap-a...¿Cuándo vendrán los angelitos?... Es que tengo mucho frío...Diles que soy una niña mayor y que no he llorado...

Esas fueron sus últimas palabras. Dos siluetas silenciosas cayeron en el olvido en medio de un bosque, a merced de la niebla helada.

Quèn lo habría dicho...Vivir de burlas y desprecio y morir por una causa injusta.

SEGONA CATEGORIA (3r – 4t ESO)

Primer premi

HOMES I DONES EN 4 CAPÍTOLS

Mariona Franco (4t ESO)

CAPÍTOL 1.

Lleida, 21 de juny de 2009

Aquell dia em dirigia a fer una entrevista per aconseguir una feina a les grans oficines d'una associació de comerciants molt important.

Era davant de l'edifici, vaig entrar, vaig pujar fins al tercer pis de la 2a porta, tal i com deia al paper on m'havien citat.

Vaig entrar i em van fer passar a la sala d'espera una bona estona. Vaig tenir prou temps per inspeccionar tota aquella habitació. Dos sofàs blancs, ben nets, i una tauleta al mig de la sala, amb un munt de revistes de tot tipus, de cotxes, de moda...

Passats un 30 minuts em van cridar:

-Eulàlia Bertran?

-Sí, sóc jo.

-Ja pot passar. Tercer porta a la dreta sisplau.

Em vaig aixecar i em vaig dirigir a aquell petit despatx, vaig entrar, i vaig veure un home gros, més aviat vell, assegut en una gran butaca darrere d'una taula plena de fulls, bolígrafs i arxius, desordenats pel meu gust.

-Segui, sisplau.

Vaig seure en una de les cadires que hi havia en front seu.

-Per què vol treballar amb nosaltres?

Una pregunta directa i seca, que em va posar molt nerviosa, no sabia què contestar, i per fi, em van sortir les paraules:

-Doncs, em sembla que tinc molt bones capacitats que poden ajudar per tal que la vostra empresa prosperi, tinc un expedient força bo, tinc el títol d'enginyera gràfica industrial i sóc llicenciada en arts gràfiques, disseny i bioquímica, molt més del que es demana per treballar aquí.

En aquell moment me'n vaig adonar que aquell home ja no em mirava a la cara, sinó més avall, m'anava inspeccionant a poc a poc amb la mirada. Em feia sentir incòmoda. Al cap d'una estona em va contestat, amb un to desinteressat.

-Sí, sí, està força bé. Quin lloc voldria ocupar a l'empresa?

-Quin lloc? Doncs el que vostè m'assigni, és clar.

-Doncs si jo li assignés ser dona de la neteja, vostè acceptaria la feina?

En aquell moment vaig pensar que aquell home m'estava posant a prova, no sabia si posar-me "autoritària", o seguir amb discreció...

-No crec que vostè m'assigni aquesta feina, i menys tenint tan bon expedient...

Com que l'home estava més pendent dels botons de la meva camisa que de l'entrevista, de seguida vaig agafar el mocador que m'havia tret en arribar al despatx, i me'l vaig lligar al coll, de manera que no es veiés res, i vaig posar-me la jaqueta a sobre la falta, tapant tot el tros de cama que no em tapava la faldilla.

L'home es va adonar que jo havia notat que ell em mirava descaradament, i amb mala cara, va seguir amb la conversa.

-Pel que veig no té gaire caràcter, i això demostra que pot ser fàcil influenciar-la, i sap què passa? Que a la meva empresa, no vull dèbils, no vull persones que tinguin la possibilitat de caure en l'oferta de treball d'una altra empresa, i vostè sembla ser una d'aquestes persones.

Aleshores em va donar el full de la sol.licitud que havia enviat i pam! Em va posar un estampa al mig del full on hi posava: denegada.

Vaig sortir del despatx, i vaig marxar sense acomiadar-me ni del porter.

Quan ja era a fora al carrer, vaig respirar profundament, i vaig emprendre el meu camí cap a casa, amb el mal pensament que m'havia denegat la feina degut al meu comportament davant les seves persuasives mirades. Tots els home pensen en el mateix, segur que si jo hagués estat un home, ja tindria la feina.

CAPÍTOL 2

Cambrils, 17 de juliol de 2009

-Així que et dius Maria, tu?

-I fa molt de temps que véns a Cambrils a estiuejar?

-No massa, l'any passat vaig llogar-hi un apartament amb la Carme, perquè em queia bastant a prop de la ciutat, i mira, em va agradar.

Jo estava prenent el sol, estirada a sobre de la tovallola amb les cames arronsades, a la platja de davant del passeig de sota l'apartament. Ell em mirava, jo mirava a l'horitzó, fent-me la desinteressada,

-Que vols prendre alguna cosa'

-No, gràcies.

Ell es va aixecar i va anar al "xiringuito" que hi havia a prop d'on jo era estirada, i al cap de pocs minuts va tornar amb dos granissats de taronja, va allargar el braç, i tapant-me la vista, em va oferir el vas gelat.

-Gràcies, t'havia dit que no volia res.

-Ja ho sé, però, no em pots dir que no ja que et convido.

Es va asseure al meu costat, i va començar a fer comentaris del paisatge, les onades, el cel...

I ell, continuava mirant-me, aquest cop però, em mirava d'una manera diferent, com si em volgués fer seva, com si em volgués conquerir amb la mirada...

Al cap d'una estona sense dir res, quan ja m'havia acabat el granissat, em vaig aixecar, vaig recollir totes les meves coses, li vaig donar les gràcies per la seva generositat, i me'n vaig anar.

-Ja te'n vas?

Em va agafar pel braç d'una revolada, em pensava que volia fer-me mal, i de seguida em vaig intentar escapar d'ell amb alguna excusa.

-Sí, és que vull anar a preparar el dinar. M'ha agradat conèixer-te, i gràcies pel granissat.

-Si vols, et dono el meu número de telèfon per si mai vols quedar per prendre un cafè.

-D'acord.

-Aquí el tens.

-Gràcies, ja ens veurem.

-Això espero. Adéu.

Ell es deia David, me l'havia presentat l'amiga amb qui estava a l'apartament.

M'havia semblat un noi simpàtic, però massa llençat.

Vaig obrir la porta de l'apartament.

-Hola Carme!

-Ei, hola!

-Saps, avui, quan era a la platja, m'he trobat amb el teu amic, en David!

-A sí? I què t'ha dit?

-Moltes coses... se m'ha mig insinuat!

-Què dius?

-Sí ! I fins i tot m'ha convidat a un granissat i m'ha donat el seu número de telèfon, vol que el truqui per anar a prendre un cafè.

-No serà tant, dona. Potser només ho ha fet perquè ets la meva amiga, i ha volgut fer amistat amb tu.

-Tota l'estona m'estava mirant i repassant, ja em diràs tu si això és fer amistat!

-Pensa el que vulguis...

Amb la reacció de la Carme, no sabia què pensar, però ell no semblava que volgués fer amistat amb mi, sinó una altra cosa. I aquella manera en què m'havia estirat el braç...

Sort que segurament no el tornaria a veure mai més.

CAPÍTOL 3

Lleida, 21 de juliol de 2009

Havia quedat amb la meva germana, a la porta del Zara. Ella, com sempre, arribava tard. Mentre m'esperava, em vaig entretenir a mirar la gent que passava, una dona atrafegada, una parella amb un cotxet de bebè...

I, per fi, va arribar ella.

-Hola Maria!

-Hola, hola... ho sento per arribar tard, és que...

-Excuses, és igual. Anem?

-Sí, sí. Què volies comprar?

-Uns texans.

Vam entrar al Zara, vaig mirar tota la botiga de dalt a baix. No vaig trobar res. Vam recórrer tot el carrer major, fins que, cansades de tantes compres, vam decidir asseure'ns a la terrasseta d'un bar, vora el riu.

-I com t'han anat els dies a la platja?

-Fantàstics, i el temps ha acompanyat molt.

-I els nits?

- Ai, Eulàlia...no me'n parlis!
-Per què? Què t'ha passat?
-Res, que la Carme em va presentar un amic seu, que no sé...era una mica...
-Una mica què? Explica-m'ho, va...
-Doncs, un dia que la Carme no hi era, vaig baixar a prendre el sol a la platja, i em vaig trobar l'amic de la Carme que havia conegut el dia abans. Ell em va venir a saludar i es va acomodar al meu costat dissimuladament. Jo, em vaig fer la desinteressada, però ell insistia, a l'hora que em mirava i repassava de dalt a baix!
-A sí? Què va passar més?
-Em va convidar a un granissat, i quan ja marxava, farta que em mirés tant, em va agafar pel braç, i em va donar el número del seu mòbil. Em va dir per si el volia trucar algun dia.
-Que fort! És que tots els home són iguals!
Estàvem a mitja tarda, devien ser vora dos quarts de set, feia una calor abrasadora. Vam acabar de menjar-nos els gelats que havíem demanat, ens vam aixecar, vam anar a pagar, i vam anar a passejar per la vora del riu.
-Per cert, què tal va anar l'entrevista de feina?
-Quina?
-Aquella que vas tenir a finals de juny, per aquella empresa tan important. No entenc que no t'agafessin, tens un expedient brillant.
-Doncs ara que ho dius, va anar força malament. Però el problema no va ser precisament el meu expedient.
-Què dius? Per què, què va passar?
-Doncs que l'home que em va fer l'entrevista estava més pendent del meu escot que de cap altra cosa. Si hagués estat un noi, segur que no hagués tingut aquest problema!
-Però, va passar alguna cosa?
-Jo em vaig adonar que ell m'estava mirant, i vaig agafar el mocador i me'l vaig lligar al coll, i amb la jaqueta em vaig tapar les cames. Ell, va notar que jo l'havia "enxampat", i suposo que es va enfadar, i va utilitzar qualsevol excusa per no donar-me la feina.
-Sí, és que tots els home pensen en el mateix!
-En quina societat vivim...
-No hi ha qui els entengui!

CAPÍTOL 4

Lleida, 17 d'agost de 2009

Havia aparcat el cotxe a prop de l'oficina del pare, havia quedat amb ell per anar a dinar a un restaurant nou d'allà al costat.

-Hola, bon dia! Que saps si en té per molta estona, el meu pare?

El porter em va fer passar, i allí estava, assegut a la seva gran butaca, arreglant una mica els papers de la seva taula.

-David, ja ets aquí!

-Hola pare. Llest per anar a dinar?

-Sí, agafo la cartera i anem.

Vam baixar escales avall, ell em va dirigir carrer amunt fins al restaurant on havia encomanat taula.

-Què voldran prendre els senyors?

Era un restaurant de categoria, amb un servei luxós, i amb un menú de gran varietat de plats.

-Sí, a mi posi'm el "Suflé a l'ànec amb melmelada de fruits del bosc".

-Doncs jo voldria el "poulet amb prunes i paté de foie".

Després d'intentar demanar el menjar amb bona pronunciació, el meu pare, em va començar a parlar del negoci.

-L'altre dia, va venir una dona al despatx per una sol·licitud de feina, que era igual que la teva difunta mare.

-A si?

-Tenia un expedient excel·lent, però, em sembla que es va pensar una cosa que no era, i no li vaig donar la feina!

- Per què, què va passar?

-Com que s'assemblava tant a la teva mare, em vaig fixar en ella d'una manera especial, la manera com anava vestida, els ulls, les cametes primes i llargues, era igual que la teva mare! La dona, va veure que la mirava i, com que no sabia què passava, va pensar malament i va començar a tapar-se dissimuladament. Jo, en veure el seu comportament, i, veient que havia malpensat de mi, li vaig donar una excusa i no la vaig contractar.

-Quina mala sort! A mi també me'n va passar una amb una noia de Cambrils.

-Explica.

-Una noia que ja coneixia des de fa bastant temps em va presentar la seva amiga i, al dia següent, me la vaig trobar a la platja i vaig anar a parlar amb ella per fer amistat.

-Amb l'amiga de la noia que ja coneixies?

-Sí,

Anava explicant-li els fets, tal i com van passat, amb pèls i senyals...

-I què et va dir?

-Res, es va beure el granissat, m'escoltava mentre jo li parlava i, de sobte, se'n va anar. Jo, en qualitat d'amic, la vaig agafar pel braç, abans que se n'anés i li vaig donar el meu número de mòbil per si volia que ens veiéssim un altre dia per prendre un cafè. Vaig pensar que no coneixeria gaire gent de per allí. Em penso, però, que ella ho va interpretar malament.

-Després diuen que hi ha d'haver igualtat entre gèneres, però, si les dones són totes unes malpensades...

-No hi ha qui les entengui!

SEGONA CATEGORIA (3r – 4t ESO)

1r accèssit

Les formes que mai més no faran els núvols

Ramon Gallart i Guvernau (4t ESO-A)

La Marta és a punt de dormir. Sent com la seva tieta li frega la galta amb un tendre petó, com tanca el llum de la làmpada i el llum del passadís. Tot queda a les fosques. Té dificultat per respirar. S'ofega. Una estranya tremolor l'envaeix. Veu ombres amenaçadores al seu voltant. Crits, sorolls, cops, precés i plors. Tot passa a la seva ment i no obstant li sembla real, amenaçadorament real, com si tornés al mateix moment i al mateix lloc d'on tant necessita fugir. Veu, com cada nit, les mateixes imatges d'aquella història aterridora que no pot oblidar, una història que du tatuada en algun lloc i que no pot esborrar per més que s'hi esforci, per més que la seva tieta li digui que ja ha passat, per més visites que faci al psicòleg, no pot: les cares de llàstima de la gent la duen sempre al punt terrible que no pot oblidar. Les pitjors històries són les reals, les que ens obliguen a fer el paper de víctima.

No pot dormir. Una altra nit necessitarà la presència de la seva tieta al costat. Sentir com l'abraça, com la bressola, com li dóna petons. Sentir-se protegida en un lloc on no li pot passar res.

-Jordi! Es pot saber on has posat la meva camisa blau marí?

Ell remuga en veu baixa mentre acaba de vestir a un des dos nens que tenen en comú. Tot i així, va a ajudar a Susanna.

-Estava molt bruta, vaig haver de portar-la a la tintoreria.

-Collons, Jordi! Sabies que la volia avui per a l'entrevista amb el director i la portes a la tintoreria? No sé pas on tens el cap! –ella l'esbronca però ell calla i somriu amb tendresa. Quan es va casar amb ella no era així, era més dolça però va ser ell el que s'havia creat una imatge irreal de la veritat, no l'havia de culpar, o sí?

-Porta'm la blanca, doncs –va sentenciar ella callant tots els pensaments d'en Jordi.

-Posa-te'n qualsevol altra –li va escopir ell. La blanca l'he de planxar i ara no tinc temps, la senyora Antònia m'espera –va afegir ara, més calmat i amb un cert to de penediment.

Ella va estar a punt de replicar però no tenia ganes de discutir, feia tard, va posar-se'n una de blau cel i va anar a esmorzar.

-Hola mama! –els dos petits van saludar a la vegada.

Ella carinyosament els va remoure el pèl. La mare era la bona, la que els portava regals els viatges de treball i la que no els cridava, era el pare el que es preocupava d'educar-los i això no els agradava tant. No obstant, quan algú els havia d'escoltar, ella mai tenia temps, ell sempre estava allí i aquest fet era reconegut pels nens.

Ella es va acabar l'esmorzar i va marxar cap a la feina. Els plats es van quedar a la taula i els nens asseguts. Quan Jordi va sortir de la dutxa va haver de recollir-ho tot i portar els nens a l'escola. Tornaria a arribar tard a la feina però la senyora Antònia ho entendria. No li agradava aquella feina, no estava ben remunerada, però per poc que fos els diners els feien falta casa i qui era ell per posar-se a discutir, veritat?

Va arribar tard com havia previst, tot i això la senyora Antònia ho va entendre i no va posar-hi objeccions. L'únic bo d'aquella feina era la companyia d'aquella dona de la tercera edat. Havia viscut tant! Sempre li explica batalles i històries sobre ella i les seves amigues. Havia estat tan valenta que al Jordi li feia enveja. Què havia fet ell en trenta-vuit anys?

Els nens dinaven a l'escola i això li treia un pes de sobre, no tenia temps per tot i per sort avui recollia els nens ella, de manera que ell es podia dedicar a fer la compra del mes i anar a arreglar uns papers al banc. Però a un quart de cinc, quan es disposava a sortir de la feina i dirigir-se al "Myer", l'únic supermercat 24h de la ciutat, va rebre una trucada.

-Sí?

-Vida, sóc jo. Mira, ja sé que avui em tocava anar a buscar als nens però estem tancant un negoci molt important –es sentia un rumor de fons, nois i noies conversant- i he de quedar-me fins tard? No et fa res, veritat? –ell volia replicar però ella va ser més ràpida –gràcies.

Al menys és agraïda, va pensar ell.

Darrere, se sentia el soroll del telèfon i una veu va ressonar més que les altres. "Que véns o no, Susanna? Ens tancaran el bar!", era la veu d'una dona. Algú que parlava amb Susanna. Ella va fer-la callar i la noia, avergonyida, li va fer cas.

-Bé, doncs ens veiem a la nit. Fes-me un bon sopar que celebrarem el tracte tancat –afegí Susanna.

Jordi va intentar respondre, però estupefacte com estava, quan se li van acudir les paraules el telèfon ja comunicava. Susanna havia penjat el telèfon. Esperitat va dirigir-se al col·legi. Els nens van haver d'esperar una estona però quan ell va arribar es van decebre. Esperaven que aquell dia fos diferent, la mare els havia de portar al parc.

-Té molta feina, una altre dia serà –ni ell mateix s'ho creia però devia sonar convençut perquè els nens van callar de seguida.

sitio que aún no he encontrado, se grabó con sangre y destrozó mi piel. La corrompió. Me corrompió. ¿Cómo he dejado que mi vida se redujera a esto? ¿Cómo he dejado que mi vida se convirtiera en un manojo de golpes e insultos? Pero...¿Cómo odiarle si me creo cada perdón que sale de su boca? ¿Cómo odiarle si su palabras más tontas calan en este amasijo de huesos y los funde? Encuéntrame un remedio para esta rabia, este dolor. Explícame, ayúdame a entender como el amor se convirtió en sangre, en sangre roja y no de pasión. Me vacunaré contra el tiempo y esperaré sentada en la estación de los recuerdos por si algún día pasa a buscarme aquel chico del que me enamore”.

.....

Aunque estemos en el final de un cuento, también existe un principio que fue de hadas y que creía ser perfecto. Andrea y Raúl. Dos nombres y dos vidas que se cruzaron en un camino que prometía rosas que acabaron convirtiéndose en espinas.

-Cariño...

-¿Qué?

-Te amo, ¿lo sabes no?

-Claro que lo sé, ¿tu sabes que yo también, verdad?

-Quiero pasarme el resto de mi vida a tu lado y que esto no tenga fin.

-Tranquila princesa, te voy a hacer feliz siempre.

Dos enamorados que vivían juntos. Dos jóvenes llenos de ilusiones y de energía. Paseos por el parque al atardecer, bombones por San Valentín y flores cada 23 de Enero. ¿Qué podía salir mal?

El loco y joven amor que los había unido fue madurando, cambiando de aspecto. Sonaban campanas de boda e incluso comentarios de querer tener hijos en un futuro no muy lejano. La vida seguía hacia delante, para todos menos para él. Ya no era un crío y lo sabía, pero se comportaba como tal. La que ya era su mujer tenía que aguantar cada fin de semana que saliera con sus amigos y que llegara a casa borracho. Además, no tenía trabajo y se pasaba las tardes de bar en bar. El alcohol iba moldeando su personalidad y él no hacía nada para remediarlo. Ya nada quedaba del tierno y dulce Raúl, ni siquiera su mirada.

El cuento de hadas poco a poco se iba transformando en la peor de las pesadillas. La agresividad y la tensión eran las reinas de la casa. Al principio se manifestaron en forma de gritos y de algún que otro insulto, pero eso no fue suficiente por mucho tiempo. Raúl quería más. Quería ver golpes, lágrimas, quería saciar su propio dolor disfrutando con el dolor de su mujer. Quería menguar su sentimiento de inferioridad siendo el dueño de una persona que no le pertenecía porque simplemente no tenía dueño.

El primer golpe fue el peor porque Andrea nunca se hubiera imaginado que aquel chico, aquel fantástico chico del que se había enamorado, le pondría la mano encima algún día. Las señales que esa primera paliza dejó en su cuerpo se borraron al cabo de unas semanas, pero las señales que había dejado en su mente y en su alma, no se borrarían jamás. Mil y un perdón escuchó Andrea de la boca de su marido, mil y una palizas tuvo que aguantar su cuerpo, mil y un insultos tuvo que aguantar ella.

“No te maquilles, no te pongas minifalda, no fumes, no bebas, no quedes con tus amigas, no llames a tus padres, no sonrías, no hables, no te calles, no sientas, no llores, no grites, no pienses y no vivas porque yo no te deajo”.

Andrea no podía hacer nada sin el consentimiento de su marido, estaba encerrada en una cárcel a la que ella tenía que llamar hogar. Las cadenas que ahora la ataban habían sido impuestas por la misma persona que le había dado las alas para volar más allá de los sueños, más allá del placer, más allá de la felicidad. Pero ahora, después de diez años a su lado, la realidad caía sobre su espalda como un jarro de agua fría. Su rutina diaria se resumía en dos palabras: miedo y sufrimiento. Hasta que un día la situación se le fue de las manos. Un golpe más fuerte del o "normal", unas escaleras por el medio y una caída sin rumbo ni retorno. Adrea se sumergió en un estado de coma del que nunca volvería a despertar.

"Ahora que estoy serena y que las lágrimas ya no empañan mi mente, ahora que estoy aquí, en la nada y en el todo a la vez, por primera vez en mucho tiempo me siento libre. Por primera vez desde hace años soy dueña de mi cuerpo, de mi mente y de mi alma. Ya no siento. Ya no siento miedo, ni alegría, tan solo paz. Veo la gente alrededor de mi cama, llorando, sufriendo por mí pero era mi hora, ya no aguantaba más. Si él no hubiera acabado conmigo lo hubiera echo yo misma porque por mis venas ya no corría sangre, sino dolor y tristeza. No me siento orgullosa de nada de lo que hice porque la venda que cubría mis ojos tardó tanto en desprenderse que ya era demasiado tarde. Solo me agradezco no haber traído otra persona al mundo con la que hubiera compartido este dolor. Una criatura necesita un hogar y un padre mucho mejores de los que yo le podría ofrecer. Y ahora, cuando el momento de partir está tan cercano, redactaré mi testamento y lo enterraré en lo más profundo de aquell valle donde nacía y moría el odio porque a donde voy ya nada me hace falta. Porque aunque me hiciera falta con él se me quedó todo. Con él se me quedaron las fuerzas, las ganas y los te quiero. Con él se quedó mi vida, todo y más."

TERCERA CATEGORIA (Batxillerat)

Finalista

FAULA DE LA CRISÀLIDE

Mariona Miret – 1r Batxillerat-B

En un temps que amb prou feines recordo, hi havia a la vall Ombralluna una crisàlide posada al punt més alt de la copa d'una tella, penjant de les branques al buit. Era senzilla, amb una crosta d'aspecte dolç i transparent i la rosada recarregant-la d'aroma.

Però era una mera crisàlide .

Amb els dies, davant seu passaven volant moltes parelles d'insectes, ocells i altres criatures, bronzint en l'aire amb la seva vitalitat.

Un dia es van presentar dues cadernereres:

-¡Mira aquesta fruita d'allà a dalt, quin especte més saborós que té! Tinc una gana...!

-La vols?-va respondre l'ocellet.

-No perdo res en intentar-ho- es va animar, agosarat.

I agafant impuls va anar volant cap a la fruiteta i la hi va portar a l'altra cadenera.

La crisàlide continuava sent crisàlide.

Un altre dia passaven per allà dues òlibes, mare i filla:

-¡Som-hi, princesa! Vola més alt! No cauràs, jo estic amb tu!

-Però mare, no sé...-titubejava la menuda òliba.

-Bat les ales, petita, ho estàs fent molt bé. Mira,mira que alt podràs arribar sent així de valenta!

I es van allunyar aprenent a voletejar juntes.

Mentres, la crisàlide ni s'atrevia a treure el nas, aterrida per l'altura a què es trobava sobre el terra.

Així mateix, alhora que la primavera floria, nous animalets anaven poblant de vida l'estació a la vall.

Un dia es va apropar un esquirol, enfilant-se per la branca amb agilitat, fins a ser davant la crisàlide. Amb expressió divertida, va acaronar amb els seus ditets la crosta transparent, com volent despertar la criatura en el seu interior.

La crisàlide es va estremir i va convulsar una mica, atordida pel moviment exterior.

L'esquirollet va descantar el cap preguntant-se què passava allà dins, i per què no volia sortir la seva nova amiga. Va envoltar la crisàlide i es va asseure davant d'ella, esperant.

Res no va passar.

-Per què no surts, petita criatura?

Sense resposta.

Pacient, l'esquirollet va fer un petit foradet a la crosta amb les dents per deixar entrar l'aire humit i crear una escletxa al món exterior.

La crisàlide va parpellejar. Tot allò era un món nou. Continuava sentint una profunda por però un nou alè recorria tots els racons del seu cos.

-De què tens por, crisàlida? –va somriure l'esquirol. –Sé que el nou món espanta, i a tu t'ha tocar créixer en un lloc molt proper als núvols –va mirar cap al cel, afectuosa. –Clar que ningú no et va demanar permís per si volies néixer, simplement ho vas fer.

Va aparèixer llavors una enorme papallona blava que es va posar al costat d'elles.

-Moltes vegades les pors són reflexos de les nostres inquietuds.

Mira, petita, quant tens al teu voltant –Va arrufar el nas. –No et privis del privilegi de viure amb tot aquest món al voltant, no malgastis els segons en dilemes sense final. Les pors ens porten per la vida, i al llarg del camí. I donant tres passets es va abraçar a la crisàlide.

-No tinguis por de témer. A la por no se l'ha de vèncer, sinó de convèncer. La nostra vida és molt curta, menuda. No hen de deixar que els contratemps ens atrofiïn i ens impedeixin seguir –va fer una pausa. –Val massa la pena.

I de la mateixa manera que havien arribat, l'esquirol i la papallona se'n van anar. La crisàlide, de sobre, ja no era tan crisàlide. Ara només necessitava una empenta, i podria començar a viure, amb pors o sense.

I es va mirar a si mateixa. Déu meu! Era preciosa!

Va mirar bé pel forat i, agosarada, va desenrotllar la llengua en un intent d'explorar el món.

QUARTA CATEGORIA. LLENGUA ANGLESA

PRIMER PREMI

SATISFACTION

Marina Triquell 1r A/C

SATISFACTION

High-heel shoes, ready to go. Suggestive ankles, here they are. Legs like skyscrapers, yes. A long golden dress, it fits you. Golden necklace, of course. Plumes' coiffure, magnificent. Mask to cover your face, affirmative. Cooking the cold plate of revenge, you are yearning for it. Self-confidence, missing.

Arxiu: Certamen Carne Ribes	Data: 8-3-09	Versió: 1.0	Codi: Proj_inn_08	Pàgina 13 de 1

Step by step you are going to the door; you arrive at the damp elevator of your little loft in Brooklyn. What's up girl? Does your family haven't got any dosh to pay for some walls? The taxi is waiting for you. Do not hurry! They will probably hear your nervous steps. It's only a taxi.

Clack... clack. Right foot and then left foot, both on the floor. You are hidden behind the shinning mask, like the city lights. Please, put on it with delicacy, they mustn't recognize you. The doorkeeper is looking at you: "Good night miss. May you give me your name?" You aren't obviously invited. A little car crash on the road entertains him; you are already in the party. This is quite shameful for you, but, baby, don't you know that a party is not a party until anybody slips pasts inside it?

The red carpet makes you feel like a star in Hollywood, don't hurry princess, when you are at the top the unique alternative is to get down.

People, hunks, yo-yo knickers, half-cut drunk guys, superficial dolls, obscene games, color lights, fashion music, martinis with an olive, the perfume of a new pair of shoes, smoke, all-nighters free drink and red lip-sticks. You are watching the atmosphere behind a glitter mask, all seems like the kaleidoscope which you used to look trough when you were a knickers-bitter, and you think that this was ages ago, but you are wrong. It's your first time here; does it fulfill your expectations?

You are trying to avoid everybody, they do not have to recognize you, but, what's the matter? In a masked ball, everybody can pretend to be somebody else different. You should do this, don't you think so?

In the crowd, you don't want to meet anybody but you are looking for it with desperation. Anonym eyes and masks are spying you, and then, you see him.

His mask was gorgeous, red like your lip-stick; does not he resemble the demon? Be careful, doll! He looks at you and you throw him sparks while you are looking out of the corner of your eyes. It will probably turn him on; you're not a good girl, my princess.

Luckily or unfortunately he hasn't recognized you. You think: "Are you ready pamper child? You only mind money and the pleasure that wasting money can make to you".

He whispers something at the ear of the bimbo girl Barbie that you admire, you move a foot nervously (Come on girl! It's a piece of cake). He is coming near you with his face of perversion; nobody had ever said that a mask could show so much of him. You say "come" with your finger, while he is coming you can't avoid thinking about disgusting moments one week ago; his dirty fingers caressing your white skin shoulders and cracking your innocence, but now, your vengeance is coming.

Now, he touches you again and you feel revulsion, he doesn't recognize you and you realize that the damn boy has touched you like he touches other girls. He looks at you with a roguish smile; he really knows how to persuade. What a persuasive boy... he could cheat you. –Good night, charming princess. Are you alone? Would you like to turn me into a frog? – he says. He's funny, he is witty, he is gorgeous, he wears an Italian suit, he has too many dollars in his pocket. You say nothing; you make him to follow you, slowly. You say him to go in a quiet place, as he had said you to you before touching your lips without permission.

Sensuality is like an expansive wave, he wants to quench his thirst with you, he begs you to take away the mask. You say no. Good girl! You're the queen. You have too much beauty for only one face. You move near him, he doesn't breathe. Suddenly you say:

- Bring me to another place where we can be absolutely alone, I'll come._
- How will you know where I am?
- Do you know Hansel and Gretel fairy tale? So, leave some track.
- I actually haven't got any crumbs of bread...
- ... but you have clothes.

He is falling in your trap and you are following him. Shoes first, then socks, then the jacket, then the trousers matching the jacket, then the shirt, the tie, the mask... You are both in the door at the flat roof, it's perfect for you!

"It is still necessary that you take off another clothe.." – you insinuate. He is thrilled, but he knows how to dissimulate it, he still doesn't know that you are behind the mask, "pour unlucky". You, nervously, finally will reach the revenge. Nobody touches you without permission.

He takes his spare tight and goes through the door of the flat roof. You look at him with amazing eyes and you take off the mask. You don't have any time to see his face, but I have just seen it, it is a face of anger and surprise. He has remained closed out, naked, showing at the world the same that he wanted to show to you, and he also has the mobile phone in his trousers. Funny, don't you think so? A weird chill is growing in your feet. This feeling is new for you: Satisfaction.

FINALISTA

AN EULOGIZE TO WOMEN

Patricia Barila 2n A

I realize that life is not a fairy tale; it isn't a game for children and most of the stories that are written in it, do not have a happy and sweet end. Therefore, I demand to forget realism and stretch out our hand; for an instant, to set idealism.

A woman is hard-working, active, persistent and tireless. Women, are god, who are delivered to the labor and pleasures of life, do not evade their obligations and they face difficulties with firmness and strength. Women, ladies, thrill and move even what is inanimate. They are indefatigable.

A woman, a sign of suffering and misunderstanding, tames any beast or vermin. She, sweet and loving, battles for everything to create a world full of possibilities where wishes and aspirations just do not sprout from the hidden corners of hearts, but they germinate and flourish in real life. She is a free spirit whom flies which a precise direction, intuition is her guide. She is all pure essence.

A woman is not only pain, sorrow and bitterness, she's also satisfaction, joy and even happiness. In addition, she can remove the sea and the sky looking for what is unachievable. Moreover, she can cause wars or lift up the highest passions with a smile. Although, she sometimes swims against cross-current she does not give up, on the contrary she gets grip tenaciously and dispute.

A woman, charming witch, lives to love and being loved. Perhaps, sometimes she seems complicated, however, if you find the key that opens the doors of her soul you will only discover humility and simplicity. She does not dream with wealth, she only wishes well-being and prosperity for everybody.

A woman, a slave and at the same time the source of life, rarely abandons her children, unlike she loves them unconditionally. Who else, apart from women, with a glance understands your concerns?

What is more, a woman suffers, she is subjected to assaults and threats, but nobody can defeat her. A woman is made of bullet-proof, capable of everything, yet she can hide her own pain. Although she falls, she stands out time after time. Though, with a bruised body she tries not to get carried away by poisonous and harmful feelings. She is unique.

Don't forget that a woman never loses her hope on you and gives thousands of chances and relies on you. A woman is a woman. So, it's time to stop feeding false traditions. We are all guilty of her suffering. Despite fortune has not always been her travel companion let's give her the opportunity to prove that she does not need any luck to go on. A woman is a synonym of life and sensitivity. Time will tell.

What prevents us from being equal? Maybe she is so powerful that we are afraid of her? On the one hand it should be noticed that men do not have the blame, they are animals of customs. Nevertheless, I wonder if all the traditions have to be maintained because of the fact that it had been like that for centuries. Who said that women are inferior to men?

In religious terms God has created men and women to share their pleasures. As you can see, there is not a gulf that separates a man from woman, since both are walking towards on the same path, the one of life.

ACCÈSSIT

Autora: Aida Ortega 3r ESO

Title: The magic music box

Pseudonym: Utopia

Category: Second level of ESO (3rd and 4th)

Language: English

Once upon a time a girl, whose parents died in a terrible accident, went with the rest of her class to the forest. The thing that she wouldn't know was that she would find an old music box.

When all the class arrived at the entrance of the natural park, the teachers decided to divide the children in three groups. Susan was in the first. They started to walk around the forest, the children were all the time moving and jumping and the teacher finally decided to take a break in a clearing. Susan took advantage of this to go inside the dark forest. There wasn't any path, because of that Susan got lost and went for a walk around a small lake that she found. Beside a tree she saw something that shined thanks of the sun's rises. She approximated to the unknown object and then she was able to recognize that this object was a box. A beautiful box which was decorated with bears drawings.

She caught it and looked for the key to open it. The question was "Where?"

Because of that Susan couldn't open the mystery box and unfortunately she decided to leave this in the same place that she had found it. Suddenly, a voice which came from a big century tree called her name. Susan was scared; she didn't know what she had to do so she started to

run away. Finally, she arrived very exhausted where the teacher, Mrs.Thin, was. She couldn't tell her all that had happened because she wouldn't believe it but she could try to explain her adventure to her best friend Simon.

Simon was a funny and ingenuous boy but the rest of the children thought that he was a bit strange so he only had one friend that you probably will know, this friend was Susan.

Susan told him all that happened, after that Simon was surprised, he couldn't believe what he had heard. Then he asked Susan for the box. Susan took the box off her bag and showed it to Simon.

-Oh,my God. What are we going to do now?-said the boy.

-I don't know. I think we have to leave this box in the place where I found it. But at the bottom of my heart we should continue to solve this mystery.-answered Susan.

-I have to recognize that this time you're right. Let's go to find the key which will help us to open this box.

This day Susan and Simon were able to find the key and open the box. They discovered that this was special because it did music when a beautiful dancer appeared inside of the wooden box.

The children decided that Simon would take care of the box for 10 years. When he arrived home he kept the box in the trunk.

The years passed and Susan grew up becoming a beautiful young woman. At the age of fifteen because of being a woman she had to get married with an ugly millionaire who would give to her family fortune and a good appearance to the society.

One day, Susan received a letter in which the person who writes her gave the name of Simon. First, Susan didn't remember who Simon was. But then she got it. Immediately she phoned to his house but there was no answer. Susan was intrigued; she caught a sheet and started to answer the letter.

Three weeks after the postman arrived with a parcel for her. Inside of this there was the music box but then it didn't work so she decided to have it repaired. Unfortunately, the watchmaker told the lady that it was impossible to repair it because the pieces of that were extraordinary.

Susan left the box inside the cupboard and forgot forever the box since Christmas' night, that night was special the box started to sound and Susan's husband woke up:

-My darling, which is this noise?

-I don't know. Why don't you get up and look for it?

-Do you think that after working all the day I will get up? You have to go because you never do something during the day.

-What? OK,ok. Don't get angry with me.

The next morning Susan didn't appeared, her husband and the police were looking for her, but they couldn't found Susan.

This is an strange end for this story, but this will be stranger if I told you that now a boy found in the same forest a music box with a dancer like Susan.

